

H L A S MUČEDNÍKŮ

ČLEN
MEZINÁRODNÍ
KŘESŤANSKÉ
ASOCIACE
ICA

MUČEDNÍCI KŘESŤANSKÉ VÍRY /SKRYTÉ KAMENY V NAŠICH ZÁKLADECH/ FRANZ JÄGERSTÄTTER

1907–1943

(Nacistické Německo)

I kdyby neumřel mučednickou smrtí, byl by Franz Jägerstätter neobyčejným mužem. Rakouský rolník katolického vyznání bral víru natolik vážně, že začal sám číst Bibli. V těch letech to nebylo mezi katolickými laiky vůbec samozřejmé. Studium Bible probudilo jeho svědomí, myšlení i jednání. V podstatě se v jeho životě odehrála malá individuální reformace. Svědomí vázané Božím slovem nenechalo místo pro kompromisy. Ani jeho biskup, ani jeho kněz nemohli z něho sejmout rozhodnutí, v němž šlo o jeho život. Zde stál a nemohl jinak.

MÝTUS: „Bezúhonná wehrmacht“

V únoru 1943 dostává manžel a otec tří dcer povolávací rozkaz do wehrmachtu. Zničující porážka u Stalingradu právě proběhla a teď měl i Franz Jägerstätter, původně osvobozený od branné povinnosti kvůli obhospodařování svého statku, bojovat za Hitlerův blud. Jägerstätter byl však vnitřně dobře připraven. Tento prostý rolník odmítal Hitlerův pozdrav a hlasoval svým „Ne“ při zmanipulovaných volbách o anšlusu Rakouska k Říši. Pouze ochranná ruka jeho starosty ho zachránila před gestapem. Bylo mu už dlouho jasné, že za Hitlera do války nepůjde. Odepřel službu ve zbrani. Jako křesťan dal přednost tomu, aby bojoval Božím slovem na místo zbraní. Franz Jägerstätter nebyl radikálním pacifistou, též nikoho neodsuzoval, kdo do armády šel. Jeho odmítnutí být vojákem mělo co činit s Hitlerem. Nacistický stát se zdobil všemi přívrázkami státnosti, avšak v jádře byl pouhou vysoce organizovanou bandou zločinných gaunerů. Bylo pro něho nemožné sloužit v despotově armádě. Tehdejší iluzi o bezúhonně

pokračování na str. 3

3

2003

*Pamatujte na vězně,
jako byste byli
uvězněni s nimi;
pamatujte na ty,
kdo trpí, vždyť i vás
může potkat utrpení.*

ŽIDŮM 13,3

NAKLADATELSTVÍ STEFANOS NABÍZÍ:

Darlene Deiblerová-Roseová
Ve stínu vycházejícího slunce

*Podivuhodný příběh americké misionářky v japonském zajetí
za druhé světové války*

Příběh americké misionářky, která se svým manželem přijíždí do Nové Guineje, aby společně s dalšími misionáři šířili evangelium na územích, kam zvěst o Kristu dosud nepronikla. Namáhavou, ale slibně se rozvíjející práci přerušuje druhá světová válka a invaze japonské armády. Muži a ženy jsou rozděleni a internováni v zajateckých táborech. Odloučení od manžela, tvrdá práce, nemoci a stále

se zhoršující podmínky, jakož i krutost okupantů, to vše neúprosně doléhá na mladou Darlene, která je navíc občankou nepřátelského státu. Vtom přichází zpráva o manželově smrti, Darlene je obviněna ze špionáže a uvězněna japonskou tajnou policií. Lidské síly jsou vyčerpány. Avšak právě v těchto utrpeních mladá misionářka znovu zakouší, že Boží zaslíbení o ochraně a péči jsou podivuhodně skutečná a pravdivá...

Během temné noci jsem vstoupila do svatostánku vlastního srdce. Lampy živené olejem Ducha svatého jasně zářily. „Můj nejdražší Bože, jsem zde, abych tě uctívala a vyznávala ti lásku. Dnešní den se nepodobá žádnému předchozímu. Dnes jsem definitivně přišla o všechny pomíjivé drahocennosti. Zbyly mi jediné tyhle špinavé pracovní hadry, vyšisované do modrošeda, a přesto si připadám tak privilegovaná, požehnaná a bohatá, jako nikdy předtím!“

Vázaná s přebalem, 12×19 cm, 288 str., doporučená prodejní cena 238 Kč
Kniha vyjde v druhé polovině září.

MIMOŘÁDNÁ NABÍDKA!!!

**Objednáte-li si knihu *Ve stínu vycházejícího slunce* do 31. října 2003
dostanete ji za zvýhodněnou nakladatelskou cenu 190 Kč**

Nabízený titul i další knihy nakladatelství STEFANOS si můžete objednat na naši adresu, uvedené na zadní straně obálky. Poštovné ani balné není účtováno.

Richard Wurmbrand napsal...

POTĚŠ SVÉHO ZARMOUCENÉHO PÁNA

„A chytili ho, zabili
a vyhodili ven
z vinice“

(MAREK 12,8)

Naši milovaní!

Křesťanům je zaslíbeno, že když přemůžou všechny překážky, zasednou s Bohem na jeho trůnu (Zjevení 3,21). Nedoporučuji však, aby se toto vzácné privilegium stalo předmětem úsilí hledačů potěšení. Bůh je Otec, a v řečtině toto slovo (*pater*) znamená doslova „ten, který trpí“. Není žádným potěšením být Bohem.

Bible nám překvapivě říká, že Hospodin je „unaven“ (Malachiáš 2,17), že je zkormoucen naším smilným srdcem (Ezechiel 6,9; kral. př.).

„Kristus neměl zalíbení sám v sobě“ (Římanům 15,3).

Je těžké být Bohem, být Spasitelem, protože to znamená být láskou a láska je soužena ve všech souženích milované osoby. Láska nese všechny její viny a bolesti.

Kolik z nás by bylo připraveno nasednout do ohnivého vozu? Ale právě takové spřežení vynáší člověka k Božím trůnu (2. Královská 2,11). Od tohoto trůnu vycházejí plameny ohně (Daniel 7,9; 10). Není nic příjemného tam sedět!

Prostřednictvím mnoha obrazů slyšíme vyprávět o ohnivém Boží lásce a jak mnoho On trpí společně s námi. Jak by nesdílel bolest svých pronásledovaných dětí? V žádném ji-

pokračování z 1. str. obálky

wehrmacht Jägerstätter nesdílel. Žádná organizace v totalitním systému není bez viny. Rozhodnutí jeho svědomí se obracelo proti režimu, který brutálně přepadal a zotročoval druhé národy. Současníkům zůstává rozhodnutí Franze Jägerstättera ostnem. Pokud nevzdělaný sedlák z hor rozpoznal nemravnost a krvežíznivost nacistického státu, jak mohou potom jeho lépe informovaní současníci tvrdit, že nic nevěděli.

Lež od samého začátku

Národní socialismus odmítal jako ďábelský. Byl pro něho „mocností lži a lháře od počátku“. Jak by mohl skládat přísahu antikristovi. Se satanickým systémem je vyloučeno spolupracovat. „Následování Krista“ – říká Franz Jägerstätter – „vyžaduje hrdinství. Pro změkčilé a nerozhodné charaktery se nehodí.“ Byl přesvědčen, že v jeho rozhodnutí jde „o věčný život nebo věčnou smrt“. Těžkou zkouškou bylo selhání jeho biskupa a různých farářů, u kterých hledal pro své rozhodnutí oporu. Všichni mu radili, aby byl vojákem, neměli nejmenší pochopení pro nouzi jeho svědomí, aniž mu dodali odvalu. Odpírač se cítil postaven do boje mezi světlem a temností, neexistovalo chytré klíkování. „V tomto boji nikdo nemůže hrát na obě strany. Buď pro Krista nebo proti němu,“ píše Jägerstätter v jednom dopise. Jediný člověk, který byl bez výhrad na jeho straně, byla jeho žena Františka. Ta, která nechtěla být ženou zbabělce, ho až do konce podporovala. Ani jednou se ho nepokoušela přemluvit. Jako vdova po odpírači válečné služby měla před sebou těžká léta.

Vůle Boží

Začátkem května 1943 byl Franz Jägerstätter postaven v Berlíně před válečný soud. Přes hrozby i „dobré“ domluvy zůstal při svém rozhodnu-

tí. „Službu ze zbraní odepřít není hřích,“ řekl Franz Jägerstätter. Jsou věci, kde třeba víc poslouchat Boha než lidi. Vojenský soud ho odsoudil k smrti kvůli „rozkládání bojové morálky branné síly“. 9. srpna 1943 byl rozsudek vykonán, šestatřicetiletý muž byl štat. Franz Jägerstätter byl člověkem, který cenil Boží vůli výše než selský dvůr, než rodinu a než život.
– *Hlas mučedníků*, Německo, srpen 2003

Franz Jägerstätter

■ Vietnam

BEZCITNÉ BITÍ KVŮLI UPŘÍMNÉ VÍŘE

Protože byl šestatřicetiletý Vietnamec z kmene Hmong křesťanem, přišel nakonec o život. Mua Bua Sinh zemřel 7. srpna 2002 po krutém bití, kterému byl opakovaně vystaven, když se se svou rodinou odmítl vzdát křesťanské víry.

Vše začalo, když 12. dubna 2002 vtrhlo asi třicet policistů a úředníků do venkovské komunity vesnice

ném století nebylo pronásledováno tolik křesťanů jako v našem.

Vidíme obrazy, které znázorňují bičování a ukřižování Ježíše, ale jeho utrpení patří do našich dnů právě jako do prvního století. Ježíš trpí ve všech trpících.

JEŽÍŠ TRPÍ I SE SVÝMI NEPŘÁTELI

Přibyla mu nedávno další bolest, když v některých bývalých komunistických zemích byli odsouzeni za své zločiny velitelé tajné policie.

Židé mají legendu: „Když Egypťané pronásledovali židovské otroky a vešli za nimi do Rudého moře, zachránění Izraelci zpívali a andělé se k nim přidali. Pak ale Bůh anděly pokáral: „Nechte Židy ať zpívají, neboť byli osvobozeni. Vy byste však měli mít lepší poznání. Egypťští otrokáři jsou přece rovněž mým stvořením. I jejich úděl mě bolí.““

Státy musejí viníky trestat, ale Bůh má soucit i s nimi. Každý den, ve kterém setrvávají v nenávisti vůči Bohu – což je koneckonců hlavním rysem komunismu – Bůh prožívá bolest.

Během výkopů poblíž hlavního stanu tajné policie v rumunském městě Snagov byly nalezeny nahé mrtvoly. Byly mezi nimi i děti ve věku od jednoho do šest let, každé bylo pohřbeno buď poblíž samotné matky, anebo obou rodičů. Lebky těchto lidí nesly stopy ran sekyrou. Jedna z mrtvol byla dokonce bez hlavy. (Časopis *Tinerimea*, 12. prosince 1991). Oběti komunismu!

Ježíš v podobě O zlých vinařích naznačil, že má být zabit a jeho mrtvola vyhozena ven. Cítil bolest milionů těch obětí komunismu, které byly zakopány v neoznačených hrobech. Ještě ani po několika letech se pravoslavný kněz ze Snagova, ze strachu před pomstou stále velmi vlivných rudých, neodvážil pronést nad tímto hrobem rituální modlitby.

NAKOLIK JE BŮH ŠTASTEN?

Přejete si vědět, nakolik se cítí Bůh šťasten? Ptejte se rodičů, kteří přišli o své děti za tragických okolností, jak je jejich srdce obtíženo. Bůh truchlí ještě více.

Mnozí věří v Boha, ale jen málo jich ho skutečně zná. Bůh není neinteligentní bytost radostně si panující v nebesích, která současně požaduje, aby se její zasvěcení pro ní obětovali. Bůh je ten, který pro své budoucí království trpí ze všech nejvíce. Neuctíváme Boha, v době, kdy si užívá královského života, posílá svého Syna, aby za nás trpěl. Bůh je v tomto utrpení absolutně zahrnut.

Ježíš při poslední večeři řekl: „Kdo vidí mne, vidí Otce“ (Jan 14,9). Následujícího dne jej učedníci viděli viset na kříži. Viděli Syna, viděli Otce. Tak milující je nebeský Otec, ke kterému se přicházíme modlit.

PROČ BYCHOM MĚLI BOHU ZPÍVAT?

Když jsem byl v komunistickém vězení, stále jsme tam zpívali. Zeptal jsem se jednoho z vězňů, který strašně hladověl, neboť měl mohutnou postavu a přiděly potravy byly pro něho ještě více nedostačující než pro ostatní, co ho vede ke zpěvu. Jeho odpověď byla podivuhodná: „Dobře vím, že Bůh se z mého utrpení nesmírně rmoutí. Zpívám, abych ho potěšil a změnil jeho zármutek v radost. V Žalmu 29,1 je psáno, že bychom měli volat k posílení Hospodina. Nemohu ho nechat odejít zarmouceného.“

Zpívejme Bohu alespoň z tohoto důvodu, že ho tím můžeme potěšit. U proroka Sofonjáš ve 2. kapitole Hospodin projevuje velké rozhořčení. Ale ve 3. kapitole tohoto proroka, když Bůh najde několik svých věrných, čteme o Boží radosti a jásotu. Změňme Boží hněv a zármutek v radost a veselí!

Komunismu ještě není zdaleka u konce ačkoli již utrpěl veliké porážky. Dokáže žít i bez Sovětského svazu a sovětské armády, sytit se ze sociální nespravedlnosti a hladu a dalších jevů, kterých je na světě snad ještě více.

Phinh Giang (okres Dien Bien Dong, provincie Lai Chau).

Tito zástupci státní moci se snažili přesvědčit pět místních křesťanských rodin, aby se vzdaly křesťanské víry. Jedna rodina se skutečně nechala zastrašit a její příslušníci podepsali prohlášení, kde se své víry zřikají. Zbýly čtyři rodiny odmítly. Byly to tyto křesťané: Mua Bua Sinh s manželkou a šesti dětmi, Mua Say So s manželkou a šesti dětmi, Mua Giong Dia s manželkou a šesti dětmi, Sung Say Danh s manželkou a pěti dětmi.

Když se úředníkům a policistům nepodařilo přesvědčit tyto křesťany, aby se zřekli víry, vynutili si vstup do jejich domácností, kde jim zkonfiskovali veškeré zařízení domu a osobní vlastnictví a domy zapečetili. Mua Say So musel zaplatit pokutu a noc museli všichni strávit na dvoře.

Následujícího dne, 13. dubna, se úředníci dopoledne vrátili, protože rodiny křesťanů dál setrvaly na dvoře u svých domů. Mua Say So byl opakovaně bit do tváře. Mia Giong Dia byl bit také a navíc musel zaplatit pokutu. Sung Say Danha nejdříve svázali a pak ho tloukli do tváře a do břicha, také on musel zaplatit pokutu.

Dva policisté a jeden místní činovník tloukli Mua Bua Sinha tak nemilosrdně, až byl samá modřina a z košile, kterou měl na sobě, zbyly jen cáry. Rány do hlavy mu přivodily krvácení z nosu. Policisté se ho potom snažili přimět k tomu, aby rozedranou a zakrvácenou košili hodil do ohně a tak se zbavil nepohodlného důkazu svého násilí. Avšak pod tlakem ostatních vesničanů mu byla nakonec nechána pod podmínkou, že ji vypeře. Také on musel zaplatit pokutu.

O dva týdny později, 31. května, místní úřady povolily, aby byl Mua Bua Sinh ošetřen v okresní nemocnici. Tu navštívil celkem třikrát, nicméně jeho zdravotní stav se stále zhoršoval. Jeho manželka s ním jela

do Hanoje, kde mu tamní věřící zařídili ošetření ve vojenské nemocnici. Tam mu provedli transfuzi krve, ale zlepšení nenastalo. Jeho zdravotní stav se nadále zhoršoval a 7. srpna 2002 zemřel.

Čtyři křesťanské rodiny, které byly vysídleny ze svých domů a kterým bylo zabaveno veškeré soukromé vlastnictví, hledaly útočiště v téměř okrese, ve vesnici Nha, kde byli všichni místní obyvatelé včetně starosty křesťany. Avšak úřady je přinutily, aby svůj rodný okres definitivně opustily. Pak se tito křesťané usídlili v provincii Son La, ale i odtamtud museli z úředního rozkazu odejít.

Podle posledních zpráv se rodiny snaží získat povolení k opětovnému usídlení v jejich domovském okrese. Tito křesťané přišli o střechu nad hlavou, protože odmítli zapít svou víru. Na příslušné úřady všech stupňů zaslali nejméně osm petic požadujících napravení křivd, které na nich byly spáchány. Jsou přesvědčeni, že skutek na nich spáchaný je natolik ohavný a alarmující, že musí ve Vietnamu vzbudit pozornost i u vládních kruhů. Nicméně odpověď na své stížnosti dosud nedostali. Ve své zoufalé situaci se proto křesťané nyní dovolávají pomoci mezinárodního společenství a Spojených národů.

Mua Bua Sinh je jedním z mnoha křesťanů, který zemřel za svou víru v Ježíše; mnozí další jsou jako kriminální živly drženi ve vězení. Od srpna do října minulého roku uzavřely vietnamské úřady na 400 sborů domácích církví v provincii Buon Ma Thuoc, kde se scházelo zhruba 130 000 křesťanů. Devět pastorů těchto společenství úřady uvěznily. Další sedm pastorů se pohřešuje a úřady podnikly na podzemní křesťany začátkem tohoto roku další razii, při které bylo zatčeno opět mnoho pastorů.

– *Hlas mučedníků*, Kanada,
červenec 2003

Každoročně vzroste světová populace o sto milionů. Až bude dnešním dětem padesát let, bude na zemi 10–12 miliard lidí, tedy zhruba asi dvojnásobek. Avšak pozemské zdroje a voda vzrůstat nebudou. Bude-li současný trend pokračovat, budou tyto zdroje umenšovány znečištěním, špatným hospodařením a vyčerpáním.

Zabít nenarozené dítě je velmi zlé. Umožnit narození dětí bez nutného zaopatření je ovšem nemoudré. Již deset milionů Mexičanů přišlo do Spojených států, většina z nich ilegálně. Jaký násobek tohoto množství dokáže USA absorbovat? Rovněž západní Evropa je cílem invaze milionů obyvatel z nejchudších zemí. Je zde opodstatněná hrozba, že hladu bude na zemi stále více.

I TI NEJCHUDŠÍ MOHOU POMOCI

Křesťané by měli být prozíraví a nahlížet pravých příčin věcí. Nikdo z nás samozřejmě nemůže rozřešit problémy světa nebo univerzální církve, ale každý může podle svých schopností pomoci.

Spojené státy prodělaly množství ekonomických krizí a dokonce i ty nejlepší charitativní organizace, církve a misie se setkaly s velkými obtížemi. Ale i ti nejchudší lidé a nezaměstnaní mohou účinně pomoci. Mohou si odříci sodovku nebo zákusek. Známe chudé děti, které se třeba vzdaly radostného očekávání a těšení na vánoční dárky, aby mohly pomoci těm, kteří jsou ve veliké nouzi. Někdo jiný zase může pomoci tak, že informuje o trpících a strádajících své spoluvěřící. To je jistě úkol nás všech!

Když hovoříme o hladu, musíme připomenout Betlém, kde se před dvěma tisíci lety narodil malý Ježíš ve stáji. Svatá rodina by neměla žádných prostředků, kdyby neobdržela dary od mudrců z východu.

Dnešní Betlém žije v hrozném napětí. Sedmdesát procent obyvatelstva je bez práce. Nejen potravin ale i vody je málo. Turismus, velký zdroj tamních příjmů, prožívá velký útlum kvůli násilí mezi Židy a Araby –

právě na místě, kde andělé kdysi zpívali: „Sláva na výsostech Bohu a na zemi *pokoj*.“

Modlete se, aby Izrael mohl být vzorem pokoje mezi národy. Arabské děti by se neměly učit házet kameny na vojáky. Židovští vojáci by zase měli projevovat arabským dětem lásku. Ať zpívají společně andělskou píseň!

NEODPADL ANI JEDEN

V Albánii měl kněz Andera Krruqi zlomenou nohu. Při bití mu dozorci dávali přes hlavu pytel, aby se nemohl vyhýbat ranám. Mučitelé na něho volali: „S náboženstvím je konec!“ Strávil 37 let v pracovním táboře, kde bylo zastřeleno více než sto katolických kněží.

Ani jeden z nich však svou víru nezapřel, i když je mučili nebo jim slibovali všemožné výhody. Po svrnutí komunismu se v Albánii vrátilo velké množství lidí k víře.

Ti, kteří trpěli, byli téhož ducha jako matka Tereza, která prohlásila: „Patřím Ježíši a on má právo mě použít, aniž by to se mnou napřed projednal. Může si mě použít na místech hrozného utrpení, anebo mě vzít k sobě do nebe, prostě, jak on rozhodne.“

Albánie je zmíněna také v Bibli – v Římanům 15,19 – pod starověkým názvem Illyrie.

USILOVAT O DŮVĚRNÉ OBECENSTVÍ S KRISTEM

J. Tauler, věhlasný kněz a teolog, kterého Luther nazval svým učitelem, v určité chvíli svého života pocítil, že se mu nedostává jedné důležité věci – důvěrného obcenství s Kristem – a tak se po léta za tuto věc modlil, až se jednou setkal s jistým mužem. Nebyl to však nikdo z jeho kolegů teologů.

Jednoho dne uslyšel hlas: „Jdi do tohoto kostela a najdeš tam toho, koho hledáš.“ Tauler poslechl. V podloubí seděl v cárech hadrů žebrák. Tauler ho pozdravil: „Dobrý den.“ Muž odpověděl: „Nepamatuji si, že bych kdy prožil špatný den.“

■ Pákistán

SEVEROZÁPADNÍ PŘÍHRANIČNÍ PROVINCE ZAVEDLA ISLÁMSKÝ ZÁKON ŠARIJA

Pákistánská severozápadní provincie přijala islámský zákon šarija jako oficiální provinční zákon. Křesťané i další minoritní skupiny tak čelí nejistě budoucnosti.

2. června odhlasovalo zákonodárné shromáždění Severozápadní příhraniční provincie (SZPP) v hlavním městě Pěšávaru přijetí islámského zákona šarija za svůj právní kodex. „Ode dneška bude v této provincii uplatňován zákon šarija a pro ty, kteří by to odmítali, zde není místa,“ uvedl Akram Durani, nejvyšší představitel provincie. Za nové legislativy, dojde-li ke střetu mezi stávajícím zákonem a zákonem šarija, bude mít tento islámský zákon přednost, ačkoli je stále značně neurčité, jak by vlastně měl v praxi fungovat. Druhý zákon, který byl schválen 4. června, zavádí funkci provinčního soudce zákona šarija a rovněž Úřad pro neřesti a ctnosti, tedy jakousi náboženskou policii, bdící nad dodržováním islámského zákona, která je činná např. v Iránu nebo Saúdské Arábii.

Ačkoli návrh zákona vylučuje z jeho působnosti nemuslimy a místní křesťany, a údajně vůči nim nemůže být vznesena na základě tohoto zákona žádná žaloba, předpokládá se, že je jen otázkou času, kdy se nějaké problémy objeví. Nedávné zkušenosti v Severní Nigérii ukazují, že přes počáteční sliby se přijetí zákona šarija dotklo křesťanů i dalších minorit úplně stejně jako muslimů. V Iráku se muslimští extrémisté snaží uplatňovat zákon šarija na muslimech i křesťanech ve stejné míře. Jistý křesťanský představitel uvedl: „Obávám se nikoli působení ministerského

předsedy nebo jeho ministrů, ale pracovníků jistých náboženských stran, kteří zákon šaríja budou chtít vzít do svých rukou a uplatňovat jej podle svých představ.“ Úřady pak mohou nad těmito případy přimhouřit oči. Zdejší malá a zranitelná křesťanská komunita má jen malou možnost něco ovlivňovat.

Kampaň za přijetí zákona šaríja v SZPP rozpoutala aliance šesti konzervativních islámských stran Mutahida Majlis-e-Amal (MMA), která se dostala k moci v říjnu 2002. Schválením zákona šaríja v SZPP byla ještě posílena pozice MMA v dalších třech pákistánských provinciích a její úsilí za islamizaci společnosti. Strana PML-Q (blízká pákistánskému vojenskému prezidentovi generálu Mušarrafovi a vládnoucí straně v Národním shromáždění) potřebuje podporu MMA, a proto se přizpůsobuje některým jejím požadavkům, posilujícím roli islámu i navzdory instinktivně umírněnějšímu Mušarrafovi.

Avšak existují náznaky, že zavedení zákona šaríja v SZPP nemusí být tolerováno. Federální vláda odvolala v této provincii policejního prezidenta i nejvyššího státního úředníka za to, že patřičně nezasáhli, když muslimští horlívci zaútočili na prodejny hudebních CD a videokazet a na reklamní billboardy. Policie také skutečně provedla několik akcí, při kterých zatkla jistý počet muslimských fanatiků. Rovněž čtyřicet *nazimů* (funkce podobná našemu starostovi) z různých částí provincie podepsalo protestní petici proti přijetí zákona šaríja. 8. června pak prezident Mušarraf na jedné slavnostní recepci v Láhauru pronesl ostrý projev napadající MMA. Zůstává však nejasné, jak federální vláda může na toto přijetí zákona šaríja v SZPP vůbec reagovat.

Modlete se za posílení a ochranu křesťanů v Pákistánu, zejména těch, kteří žijí v Severozápadní příhranič-

„Tak to jsi opravdu šťastný člověk.“ Žeb-rák řekl: „Nikdy jsem nebyl nešťastný. Všechny moje dny byly velmi dobré. Chválil jsem Boha, když jsem hladověl, když přišlo nebo sněžilo, když jsem byl bez střechy nad hlavou. Když jsem si zoufal nebo se setkal se zlem od druhých, nepřestal jsem Bohu děkovat. Jsem stále šťastný, protože chci, aby se v mém životě bezvýhradně uskutečňovala Boží vůle. Přijímám z Boží ruky radostně vše, co mi dává, ať je to sladké nebo hořké. A to mě činí šťastným.“

Tauler se ho zeptal: „Co bys dělal, kdybys byl na věčnosti zavržen?“

„Mám dvě paže: pokoru a lásku. Těmi bych Krista objal tak silně, že i kdybych měl jít do pekla, musel by tam jít se mnou. Bylo by pro mne sladší být s ním v pekle, než být bez něho v nebi.“

„Kdy jsi našel Boha?“

„Když jsem přestal lnout k jakémukoli tvoru.“

„Ale kdo vlastně jsi?“

„Jsem král“?

„Kde je tvoje království?“

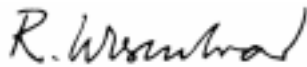
„Je právě zde, v mém srdci. Kristus mi je dal, když prolil za mě svou krev.“

A tak hledejme všichni taková setkání.

Pokračujeme v pomáhání pronásledovaným a usilujeme o získávání duší pro Krista v zemích současných i minulých totalit.

Děkujeme všem našim modlitebním partnerům i finančním dárcům.

V Kristu Váš

[Richard Wurmbbrand (1909–2001) – rumunský luterský farář, který byl pro svou víru vězněn 14 let v komunistickém žaláři. Po odchodu na Západ založil se svou manželkou Sabinou v roce 1967 mezinárodní misijní organizaci, jejímž cílem je pomáhat pronásledovaným křesťanům. Tento článek byl původně publikován v americké verzi zpravodaje Hlasu mučedníků v září 1994.]

SVĚDECTVÍ O UTRPENÍ KŘESŤANŮ

Sestra Ma a její rodina právě spali, když v noci 21. května 2001 vpadli do jejich domu příslušníci čínské veřejné bezpečnosti a zatkli ji a jejího syna s manželkou. Policisté pak v bytě zanechali pětiletého vnuka sestry Ma, a to samotného, bez jakéhokoli dozoru. Když sedmadvacetiletá sousedka a křesťanská přítelkyně této rodiny jménem Yu Zhongju uslyšela hluk a přiběhla zjistit, co se děje, byla rovněž zatčena.

Podle rozhovoru se členy podzemního společenství, kde sestra Ma působila, i podle motáků, propašovaných z vězení, byly v téže době zatčeny desítky dalších členů této domácí církve a mnozí z nich byli při výsleších krutě mučeni elektrickými obuškami, mlácení holemi a pálení cigaretami. Když někteří křesťané omdleli, vytili na ně policisté kbelík studené vody, aby je přivedli k vědomí a mohli pokračovat ve výslechu.

Vyšetřovatelé také svlékali a zneužívali mladší ženy. „Používali elektrické obušky a mlátili nás s nimi po celém těle,“ vypráví sestra Ma a snaží se zadržet slzy. „Chtěli nás co nejvíce ponižít.“

O zatčení a krutém mučení při vyšetřování sestry Ma přinesl zprávu i deník *New York Times*. Jeho redaktor Nicholas Kristof ve zprávě z 26. listopadu 2002 uvádí, že policisté v odlehlém čínském regionu vyšetřovali ženu jménem Ma Yugin, ale jejich snaha vyšla naprázdno. Kristof napsal: „Nikdy se nepodvolila nátlaku vyšetřovatelů, ačkoli ji tloukli a mučili elektrickými šoky. A i když byla blízko smrti, odmítla udat jména členů svého společenství nebo podepsat prohlášení, že se vzdává křesťanské víry.“

I když bylo fyzické zneužívání a násilí takřka nesnesitelné, duševní bylo snad ještě horší. Během vlastního vyšetřování slyšela, jak ve vedlejší místnosti mučí jejího syna. Vyšetřování křesťané mohli slyšet volání druhých i pobídky vyšetřovatelů, aby zradili své přátel

ní provincii, a za tolik potřebnou moudrost pro prezidenta Mušarrafu, a také za to, aby konflikt mezi provinční a federální vládou byl vyřešen pokojnou cestou a v zájmu rovnosti všech občanů bez ohledu na jejich náboženské vyznání.

– *Barnabas Fund*, Velké Británie, 11. června 2003

ZAVRAŽDĚNÍ KATOLICKÉHO KNĚZE

Odvažný římskokatolický kněz byl v Pákistánu zastřelen kvůli své obhajobě katolické školy.

Agentura pro lidská práva *International Christian Concern* dostala zprávu o vraždě katolického kněze v Pákistánu. Osmatřicetiletý otec George Ibrahim ještě strávil 5. července klidný večer ve svém domově, když v ranních hodinách byl brutálně zavražděn v kanceláři své římskokatolické farnosti v městě Renala Khurd, kraj Okara, která se nachází necelých tří sta kilometrů jižně od Islámábádu.

Když otec Ibrahim zpozoroval u budovy fary pohyb a slyšel nějaké zvuky, řekl své kuchařce, že jde ven, podívat se, co se děje. Když vyšel před budovou, stal se terčem palby pěti ozbrojených mužů. Kuchařka slyšela střelbu a vyběhla ven, ale viděla již pouze odjíždějící útočníky, a otce Ibrahima ležet v kaluži krve. Bezprostředně zavolala policii a starší farnosti. Ibrahimovo tělo bylo odvezeno do nemocnice, kde zjistili, že byl zasažen šesti střelami.

Podle křesťanů z Renala Khurd bylo otci George Ibrahimovi mnohokrát vyhrožováno, protože směle hovořil o nutnosti zlepšit postavení křesťanů tamní oblasti. Zdá se, že motiv vraždy souvisí s úspěšnou snahou otce Ibrahima o denacionalizaci jeho katolické školy. Po řadu let byla tato škola pod kontrolou úřadů, ale právě nedávno bylo její řízení opět předáno katolické farnosti.

To však bylo trnem v oku některým zdejším muslimům.

Jeden z věřících v Renala Khurd uvedl: „Některé frakce jistých islámských organizací si nepřejí, aby křesťané zaznamenali jakýkoli úspěch.“ Katolická církev i další křesťané této oblasti označují tento čin za brutální projev terorismu.

Reverend George Ibrahim byl pohřben ve své rodné křesťanské vesnici Khusphur, kraj Faisalabád. Policie v souvislosti s jeho vraždou zatím nikoho nezadržela.

Agentura *International Christian Concern* naléhá na pákistánskou vládu, aby zřídila komisi, která by tento tragický incident důsledně prošetřila. Pákistánská vláda musí pachatele tohoto vražedného činu postavit před soud. Tam, kde by vláda nad takovým skutkem přimhouřila oči, bude terorismus na postupu. – *International Christian Concern*, USA, 8. července 2003

■ Nigérie

PŘI NÁBOŽENSKÝCH NEPOKOJÍCH ZAHYNULO OSMNÁCT LIDÍ

9. června byla v nigerijském městě Numan zavražděna křesťanka Esther Ethanová. Tento čin spáchal jistý Mohammed Salisu a jeho důvodem byla skutečnost, že se tato žena zasvětila evangelizační činnosti v ulicích města. Rozhněvaný dav křesťanů pronásledoval vraha, který nakonec utekl na policejní stanici. Když se jim ho nepodařilo chytit, jejich hněv se obrátil vůči dalším muslimům a jejich majetku.

Když Esther Ethanová dokončila svou pouliční evangelizační práci, šla do svého blízkého bydliště; těsně v patách jí byl Salisu. Místní policie i sdělovací prostředky prohlašují, že se Esther dostala s tímto potulným prodávacem vody do spo-

tele a druhy ve víře. Při popisování této situace již sestra Ma nedokáže zadržet pláč. „Chtěli, abych slyšela, jak můj syn nařiká. Doslova mi to lámalo srdce.“

Podle zdrojů Hlasu mučedníků byla sestra Yu ubita při výslechu k smrti. Reportér Kristof jen potvrdil to, co naše misijní organizace hlásá již 36 let: takové zacházení s křesťany je více než půl století v Číně běžné. Občané – jejichž jediným zločinem je zbožnost – jsou páleni cigaretami, bití holemi a umírají pro svou víru.

„PRONÁSLEDOVÁNÍ JE PRO CÍRKEV DOBRÉ“

Po přečtení takových příběhů, jakým je vypravování sestry Ma, si může někdo položit logickou otázku, zda církev v Číně má vůbec nějakou perspektivu, možnost přežít či zda může dokonce růst. Tuto otázku si určitě kladl i redaktor Kristof, když napsal: „Jednou z ironií křesťanství v Číně je to, že v první polovině dvacátého století tisíce misionářů v zemi svobodně šířilo křesťanskou víru, ale jen s nepatrným úspěchem. A nyní, když v Číně nesmějí být zahraniční misionáři a podzemní církev je pronásledována, křesťanství v této zemi neobyčejně zkvétá a přírůstek věřících se uvádějí v desítkách milionů.“

V roce 1949 zde vsutku žilo pouhých 834 000 protestantů. V roce 1982 se jejich počet odhadoval na 35 milionů a v roce 1987 na 50 milionů. V roce 1991 pak odhady uvádějí, že v Číně je 63 milionů protestantů a 12 milionů katolíků.

Dnes dokonce sama vlastenecká církev, jediná státem uznávaná a také kontrolovaná, uvádí, že počet čínských křesťanů je 15 milionů.

Avšak na každého věřícího, který se hlásí k vlastenecké církvi, připadá nejméně šest až sedm křesťanů podzemní domácí církve. Je samozřejmě obtížné přesně odhadnout, kolik se v těchto domácích církvích schází věřících. V roce 2000 se podle nepotvrzených zpráv hovořilo o 80 milionech podzemních

křesťanů z hnutí domácích církví. Je nepochybné, že toto hnutí je v Číně hlavním křesťanským proudem.

Největší koncentrace podzemních křesťanů je v provincii Jün-nan ve střední Číně a ve východočínské provincii Če-ťiang, ležící na jižně od Šanghaje. Asi 10 % populace těchto provincií tvoří křesťané. Dnes se evangelium šíří prostřednictvím cestujících evangelistů ve všech čínských provinciích.

Dokonce i mezi tradičně méně zasaženými oblastmi, jakými jsou provincie Ťiang-si a Chu-nan ve střední Číně a příhraniční provincie Chej-lung-ťian a Vnitřní Mongolsko a další oblasti, vznikají díky službě cestujících evangelistů misijní buňky domácích církví. Události na náměstí Ťien-anmen ze 4. června 1989 růst křesťanství v Číně ještě urychlil. Například v kraji Nan-čchang přinesl komunistický tisk zprávu, že v tamní oblasti Ťin-sien žilo v roce 1984 zhruba dvacet křesťanů. V roce 1991 jejich počet již dosahoval šesti tisíc.

Proč zaznamenává v Číně křesťanství tak rapidní nárůst? Jedním z průkopníků moderního křesťanství v Číně je pastor Samuel Lamb, který strávil na dvacet let v různých vězeních kvůli svým neregistrovaným evangelizačním aktivitám (viz kniha *Smělý jako beránek* z nakladatelství STEFANOS). Tento Boží muž vysvětloval našim misijním kurýřům, že zatímco se úřady snaží všemožně potlačit hnutí domácích církví, výsledek tohoto úsilí je přesně opačný: čím větší je opozice tím rychleji církev rychle. Pronásledování se stává jakýmsi palivem probuzení.

„Než jsem byl zatčen, měl můj sbor asi dvě stě členů. Když jsem byl poprvé propuštěn z vězení, bylo nás již devět set! Pak nám zkonfiskovali všechny knihy, pomůcky a další vybavení. Výsledkem bylo, že počet členů sboru vzrostl na 2000!“ S širokým úsměvem na tváři a se zábleskem v očích sděluje pastor Lamb našemu kurýřovi: „Pronásledování je pro církev výborné!“

Lamb prohlašuje, že čínská církev roste, protože zakouší pronásledování. A je proná-

ru nad cenou jednoho džbánu vody. Avšak její děti, které viděly Salisu, jak za jejich matkou vchází do domu a pak slyšely křik a viděly Salisu vycházet se zakrváceným nožem, takové argumenty popírají. Rodina zavražděné tvrdí, že média a policie událost překrucují, aby nemusely přiznat, že jejich matka byla zavražděna z náboženských důvodů.

Skupina křesťanů po činu pronásledovala Salisu, ale ten uprchl na místní policejní stanici. Bohužel, rozčilení křesťané, zklamaní tím, že jim vrah unikl, se pustili do kolemjdoucích muslimů, kteří se samozřejmě začali bránit, a tak došlo k nepokojům. Během zhruba dvoudenních násilných střetech, při kterých mnoho lidí raději uprchlo z města, bylo zabito patnáct lidí a zničeny čtyři mešity a tři kostely.

Od zavedení zákona šarija ve dvanácti státech severní Nigérie jsou vztahy mezi křesťany a muslimy značně napjaté. Křesťanské komunita v těchto převážně muslimských státech ztratila dřívější svobodu a nyní čelí novým problémům a obviněním. Město Numan leží ve státě Adamawa, který však dosud zákon šarija nezavedl. Avšak muslimská populace zde roste díky přílivu ze severu. Proto i zde panují obavy, že také tento nigerijský stát nakonec zákon šarija zavede.

Tváří v tvář zavádění islámského práva volá církev po nenásilné reakci, což je obvykle pravidlem, ačkoli církev zde musí snášet ze strany extrémistů všelijaké násilí a bránit sebe sama. A tak je tento případ, kdy násilí bylo vyvoláno ze strany křesťanů, skutečně výjimečný. Bohužel je nanejvýš pochopitelné, že křesťané zde nikterak nevtají muslimské imigranty, kteří pro ně znamenají stále větší pravděpodobnost, že i v jejich státě bude nakonec zaveden zákon šarija.

Modlete se, aby mezi oběma náboženskými komunitami v Numanu

bylo obnovené pokojné soužití. Modlete se, aby křesťané neodpovídali na násilí opět násilím. Pamatujte i na rodinu sestry Ethanové i na všechny, kteří byli zraněni nebo přišli o své obydli.

– *Barnabas Fund*, Velké Británie, 4. srpna 2003

ZTRÁTA RESPEKTU ZA ZÍSKÁNÍ VĚČNÉ NADĚJE

Navzdory rapidnímu nárůstu islámských extrémistů, přijímají mnozí Nigerci Ježíše Krista za Spasitele. Jedním z takových konvertitů je i Dahiru, se kterým se setkali členové týmu Hlasu mučedníků při své nedávné cestě.

Dahiru je nejstarším synem náčelníka jednoho rodového klanu v nigerijském státě Plateau. Očekával se, že Dahiru coby horlivý muslim bude jednou místo svého otce klanovým náčelníkem, tedy v nejprestížnějším postavení nigerijské společnosti. Jako člen militantní muslimské organizace zvané Muslimské bratrstvo se účastnil šestiměsíčního výcviku v Saúdské Arábii a Súdánu. Když se vrátil domů, pomáhal s plánováním násilných činů vůči křesťanům napříč celou Nigérií. Dahiru prohlašuje, že muslimové mají v plánu islamizaci celé Nigérie a mají velmi dobře vypracovanou kampaň namířenou proti křesťanům, jejich sborům a zámořským misím. Dahiru byl v té době ochotný zemřít pro muslimskou věc a byl přesvědčen, že unikne věčnému zatracení, když zasvětil svůj život svaté válce proti „nevěřícím“. „Byli jsme skálopevně přesvědčeni, že zabijeme-li při džihádu člověka, nic se nám nestane. Z výcvikového střediska jsme se vraceli jako opravdoví členové našeho Muslimského bratrstva.“

Ale Bůh měl pro Dahirův život jiný plán – totiž že ho jednou přivede

sledovaná, protože čínští věřící stojí pevně a věrně ve své víře.

Důležitým biblickým veršem pro křesťanské apologetiky je 1. Petrova 3, 14b, 15: „Strach z nich ať vás neděsí ani nezviklá a Pán Kristus budiž svatý ve vašich srdcích. Buďte vždy připraveni dát odpověď každému, kdo by vás vyslyšel o naději, kterou máte, ale číňte to s tichostí a s uctivostí.“

Petr nám nakazuje, abychom se stali apologetiky, posvěcovali ve svých srdcích Krista, zvláště v kontextu s pronásledováním a utrpením, které se již v dobách prvotní církve hojně vyskytovalo. Petr zde nabádá věřící, aby se nebáli tohoto utrpení, pronásledování, mučení nebo uvěznění. Čínští věřící si tento přístup osvojili. Jejich postoj a odezva má jak defenzivní, tak ofenzivní rozměr. Defenzivní spočívá v ochotě pro Ježíše trpět a třeba i zemřít a ještě navíc prokazovat svým mučitelům lásku.

Mají však i postoj ofenzivní, který spočívá v uznání Krista jako jediného Pána, a proto věřící oponují jakémukoli systému a přesvědčení, které tuto skutečnost evidentně odmítá. A právě to se stává hlavním důvodem jejich pronásledování.

Od roku 1949 byla historie křesťanské církve v Číně historií o útlaku a pronásledování. Ale jak čínská církev procházela různými stádii perzekuce, postupně se přeměnila z bázlivé, „zahraničně laděné“ institucionální církve na církev smělou, domácí a neinstitutcionální; a změnila se rovněž z misijně závislé na misijně nezávislou. Je to církev, která šla křížovou cestou, následující šlépěje svého Pána: zradu, soud, pokoření, opuštěnost, utrpení, smrt, pohřeb, vzkříšení a dar Ducha Letnic. Historický obraz trpící církve v Číně vsutku připomíná tvář Služebníka Páně, který za ní trpěl.

MODEL STÁTNI SVRCHOVANOSTI NAD VŠEMI NÁBOŽENSTVÍMI

Tradičním čínským modelem vztahu mezi církví a státem je svrchovanost státu nad ná-

boženstvím. V tradičním čínském uspořádání se císař těšil nejvyšším moci. Dnes tento model státní svrchovanosti pokračuje v podobě totalitární komunistické moci. Což znamená, že v Číně pojem oddělení státu od církve, jak ho známe z demokratických zemí, ve skutečnosti neexistuje. Církev zde musí pracovat pod náboženským dohledem komunistické strany a státního aparátu. Stát zde zastává a propaguje svou vlastní ortodoxii marxismu-leninismu a myšlenek Mao Ce-tunga. Po 15. sjezdu strany k ní byly přidány ještě myšlenky Teng Siao-pchinga. Všechny další ideologie a víry jsou považovány za bludné.

Náboženské aktivity provozované mimo státní kontrolu jsou však nejen považované za ideologicky cizorodé, ale rovněž za „ilegální“ a z tohoto důvodu jsou ze strany úřadů předmětem legální perzekuce. Domácí církve, které odmítají státní registraci a působí tak mimo státem uznávanou vlasteneckou církev, se dostávají do kategorie „ilegálních náboženských aktivit“. Některé sbory domácích církví, které jsou zvláště misijně aktivní, pak dostávají nálepku „sektářských skupin“ a stávají se cílem nejtvrdějších útoků státní moci.

ROLE VLASTENECKÉ CÍRKVE

Čínská ústava zaručuje svým občanům svobodu náboženského vyznání. Svoboda náboženství však v sobě nezahrnuje veřejné svobodné hlásání své náboženské víry a je omezena na místa určená pro náboženské aktivity a rovněž nikomu nedovoluje založit církev odpovídající vlastnímu náboženskému přesvědčení.

Po kolapsu někdejšího Sovětského svazu a východoevropských komunistických režimů začala čínská komunistická strana utahovat svůj kontrolní aparát a rozpoutala kampaň s cílem „sladit náboženství se socialistickou společností“. (*People's Daily*, 14. března 1996).

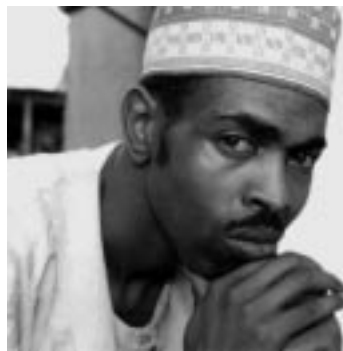
Podle vysvětlení čínského Úřadu pro náboženské záležitosti se slovem „sladit“ rozu-

k víře, kterou chtěl Dahiru původně hubit.

Nyní jako křesťan žije Dahiru bez postavení, kterému se dříve těšil. Členové jeho rodového klanu si ho již neváží a pohrdají jím. Jeho rodina i přátelé ho zavrhli a Dahiru žije ve stálé hrozbě z pronásledování.

V září 2001 se stal Dahiru svědkem násilí páchaného na křesťanech, které muslimové brutálně napadli ve městě Jos. Taktika a řádění jeho dřívějších soudruhů v něm opět vyvolaly staré známé pocity. Dostal se do pokušení vrátit se opět k dřívější nenávisti a pustit se do těch, kteří tak ohavně chladnokrevně pronásledovali křesťany. Pastor, kterému se svěřil se svými pocity, mu připomněl, jak za takové situace jednal Pán Ježíš: „Když mu spílali, neodplácel spíláním; když trpěl, nehrozil, ale vkládal vše do rukou toho, jenž soudí spravedlivě“ (1. Petrova 2,23).

– *Hlas mučedníků*, USA,
srpen 2003

Nigerijský křesťan Dahiru, který před svým obrácením prošel výcvikovými středisky v Saúdské Arábii a Súdánu, kde byl cvičen teroristickým akcím proti křesťanům.

■ Svatá země

ZAVRAŽDĚNÍ KONVERTITY

Tělo muslimského konvertity, který přestoupil ke křesťanství a byl pohřšován od poloviny července, bylo nalezeno rozsekáno na kusy. Za tímto hrozným činem nepochybně stojí muslimští extrémisté.

Zavražděný muž opustil svou rodinu a přátele asi před dvěma týdny, když cestoval do hor v Palestinské autonomní oblasti. Měl sebou křesťanské materiály – audiokazety, videokazety a Bible. Během následujících deseti dnů od něho jeho rodina ani přátelé nedostali jakoukoli zprávu. Nyní dostala rodina nazpět jeho rozčtvrcené tělo, evidentně na výstrahu všem dalším konvertitům. Zavražděný křesťan po sobě zanechal ženu a dvě děti. Jména všech zainteresovaných i další detaily nemohou být kvůli bezpečnosti zveřejňovány.

Křesťané žijící v této části Svaté země jsou zahrnuti do podpůrných programů misijních organizací kvůli pronásledování muslimskými extrémisty z Palestinských autonomních oblastí. Ti se zaměřují zejména na muslimské konvertity. Někteří z nich se již stali terčem těchto útoků. Minulý rok jednomu z těchto konvertitů kdosi telefonoval, že jeho spoluvěřící – rovněž muslimský konvertita – leží v kritickém stavu v nemocnici. Muž ihned nasedl do auta, aby jel za svým přítelem. Na cestě se ho však nějaké auto zámerně snažilo vytlačit z vozovky. Pak mu opět kdosi zatelefonoval a sdělil mu, že vše byl pouze žert. Později však byl fyzicky napaden, zraněn a musel být hospitalizován. Zdejší křesťané, kteří těmto konvertitům pomáhají, prohlašují, že militanti z Palestinských autonomních oblastí mají právě nejvíce spadená na tato konvertity. Hnutí Ha-

mí podřídí náboženství socialismu (Zong Jiao Gong Zuo Tong Xun, březen 1996, str. 31). (Úřad pro náboženské záležitosti je vládní orgán, který má na starosti všechny vlastenecké náboženské organizace v Číně, kterým komunistická strana vnucuje svou vlastní náboženskou politiku.) Jinými slovy se musí každé náboženství zformovat tak, aby vyhovovalo náboženským doktrínám a etickým článkům podporujícím výstavbu socialismu. Všechny negativní elementy je nutno eliminovat a každá náboženská skupina se musí stát povolnou k příkazům čínské komunistické strany. Ještě zřetelnějším výsledkem procesu sladění se socialismem je skutečnost, že pouze určití „vlastenečtí“ náboženští profesionálové (kterým komunistická strana vydala povolení ke kázání) smějí hlásat ideály lásky a ducha připraveného k oběti, ale nikoli již biblické učení o velkém poslání, vzkříšení, posledních dnech a duchovním boji.

Čínská vláda je přesvědčena, že jedinou legitimní sférou pro křesťanské protestantské aktivity je hnutí vlastenecké církve, jako jedna z dalších vlasteneckých organizací. Toto hnutí založil státní aparát v roce 1950 a v roce 1954 bylo pojmenováno oficiálně jako tzv. Trojnásobně vlastenecké hnutí (TSVH). Jeho funkcí je napomáhat vládě při provádění její náboženské politiky. TSVH se zodpovídá Úřadu pro náboženské záležitosti, který vydává registrace, povolení ke kázání, provádí školení pastorů a vykonává finanční dohled. Tak například v jednom sboru oficiální vlastenecké církve onemocněl pastor. Ateistický Úřad pro náboženské záležitosti vydal povolení, že místo pastora smí kázat jeho asistent. V době, kdy kázal pastorův asistent, nesměl kázat nikdo jiný, dokonce ani nemocný pastor, pokud by se zrovna cítil lépe. Když se pastor uzdravil, dostal opět povolení kázat, zatímco jeho asistent již kázat nesměl.

ÚLOHA DOMÁCÍCH CÍRKVÍ

Domácí církve, které vznikají působením cestujících evangelistů nebo prostě spontánním

růstem sborů považují úřady za ilegální a požadují od nich, aby se zaregistrovaly u Úřadu pro náboženské záležitosti. Jedním z požadavků této registrace je i to, že hlavní pastor bude schválen ze strany TSVH, která však pro něho nejprve musí získat schválení u Úřadu pro náboženské záležitosti. Dalším požadavkem je, že sbor může mít jen určité množství členů, musí sestavit sborovou radu atd.

Je obvyklé, že se domácí církev, která se zaregistruje u Úřadu pro náboženské záležitosti, se musí připojit k TSVH. Ačkoli jmenovaný úřad oficiálně prohlašuje, že to není podmínkou, ve skutečnosti je toto připojení samozřejmé. Pokud se domácí církev odmítne zaregistrovat nebo připojit k TSVH, jsou její pastoři varováni, že ponесou příslušné následky. Pokud se i tak nadále zdráhají, jejich bohoslužby jsou rozpuštěny, hlavní představitelé zatčeni a posláni do pracovních táborů nebo v lepším případě jim je uložena pokuta. V letech 1996 až 1997 bylo mnoho pastorů zatčeno za to, že se odmítají připojit k TSVH. Známým se stal případ pastora Xu Yongze, který byl zatčen 16. března 1997 a odsouzen na začátku října téhož roku k deseti letům vězení.

Další méně známý případ je osud vedoucího představitele domácí církve Yan Defenga z provincie Kan-su. Úřad veřejné bezpečnosti ho po čtyři roky všelijak šikanoval. Poprvé byl zatčen v červnu 1995, kdy ho při výslechu mučili a snažili se z něho dostat jména členů jeho sboru. V březnu 1997, o velikonočních svátcích, vtrhla do jeho domu znenadání policie v době, kdy u něho bylo osmnáct dalších spoluvěřících. Policisté zkonfiskovali všechny Bible, zpěvníky a další křesťanské tiskoviny a čtrnáct věřících zatkli. Sedm z nich bylo po šesti hodinách propuštěno, dalších pět bylo propuštěno po zaplacení pokuty. Yanův bratr Dehui byl ve vězení držen patnáct dní, Yan sám byl vězněn celkem 53 dní bez soudu a jakéhokoli oficiálního vysvětlení, proč zůstává ve vazbě.

más za tímto účelem dokonce dostává zvláštní dotace z Iránu.

Podle islámského zákona šarija jakýkoli muslim, který opustí islám, propadá smrti.

– *Barnabas Fund*, Velké Británie, 29. července 2003

■ Kambodža

KŘESŤANÉ OBVINĚNI ZA SUCHÉ POČASÍ

Dav asi čtyř set buddhistů napadl 13. července během nedělních bohoslužeb kostel ve vesnici Kok Pring v jihovýchodní části Kambodži. Útočníci zničili kříž před budovou kostela, rozbili okna a zničili Bible. Kostel by byl zničen úplně, kdyby nezasáhla policie. Podle Hun Nenga, guvernéra provincie Svay Rieng, došlo k určitým zraněním, ale další podrobnosti na toto téma nejsou známy. Roj policistů obstoupil kostel a velitelé vyzvali vesničany, aby odešli a respektovali náboženská práva druhých.

Zdá se, že jedním z důvodů útoku je již třileté mimořádně suché počasí. Policejní šéf Sort Nady pro agenturu *Associated Press* uvedl, že se útočníci na křesťany hněvají, protože prý jejich přítomnost zapříčinila suché počasí, které zničilo úrodu rýže. Podle zpráv agentury Zenit, dav muslimů také proti křesťanům reptal, že buddhisty pohrdají. Protože mnozí křesťané v Kambodži jsou vietnamskými utečenci, kteří ze své vlasti uprchli před pronásledováním, předpokládá se, že za útokem může být i nevole k těmto vietnamským uprchlíkům.

Modlete se za křesťany a buddhisty v Kambodži, aby se toto násilí nestupňovalo, ale aby tyto dvě komunity dokázaly žít společně v pokoji.

– *Hlas mučedníků*, Kanada, 16. července 2003

■ Laos

KRUTÉ ROZSUDKY KOMUNISTICKÝCH ÚŘADŮ

Od prvního dne musel laoský křesťan Thong Chan velmi tvrdě pracovat. Byl zařazen do skupiny, která v džungli porážela stromy a dopravovala je do města. Jindy musel zase s dalšími vězni pracovat na výstavbě nové silnice. Strava, kterou dostávali, nebyla tak namáhavé práci odpovídající. Každý vězeň dostal ráno jednu sběračku obilné kaše. K obědu a večeři dostali trochu rýže se sušenou rybou.

Thong Chan je nyní velmi slabý, churaví a není schopen chodit bez pomoci druhých. Navíc je v nebezpečí dalšího uvěznění. Velké potíže tohoto třiapadesátiletého pastora z města Oudomxay začaly, když ho úřady zatkly v důsledku prudkého nárůstu členů jeho sboru.

Laos je komunistická země, kde se již téměř třicet let nic nezměnilo. V hlavním městě Vientiane bylo vystavěno několik moderních hotelů pro uspokojení vrůstajícího turistického ruchu. Jako kontrast těchto novostaveb působí staré a omšelé domy zdejších šesti milionů obyvatel, kteří musejí bojovat o zabezpečení základních životních potřeb.

Laos není pouze chudou zemí, ale i místem kruté pronásledování křesťanů. Na konci devadesátých let se toto pronásledování ještě zintenzivnilo. Řada kostelů byla zbořena, pastoři a evangelisté byli posláni do vězení a věřící se ocitli pod policejním dohledem.

Pastor Boonmy Kindawong sloužil od roku 1970 jako duchovní správce kongregace ve městě Louang Pra Bang až do svého zatčení v srpnu 1999. Byl odsouzen na tři roky a jeden měsíc a propuštěn v září minulého roku. Tento šestapadesátiletý pastor je rovněž

PROČ SE DOMÁCÍ CÍRKVE NECHTĚJÍ REGISTROVAT A ODMÍTÁJÍ SE PŘIPOJIT K VLASTENECKÉ CÍRKVI?

Za prvé, odcizení mezi domácimi církvemi a TSVH je hluboce zakořeněné a táhne se celou historií čínské církve již od roku 1950. V tomto roce byli křesťané svědky, jak vláda používala TSVH ke zničení jak institucionální církve, která vznikla působením zahraničních misionářů ze Západu, tak domorodé církve založené samotnými čínskými křesťany. Mnoho křesťanů skončilo tehdy ve vězení a mnozí kvůli tomu, že je zradili pastoři TSVH.

Z těchto důvodů křesťané domácích církví nepovažují TSVH a Čínskou křesťanskou radu za autentické reprezentanty čínské církve.

Za druhé, pokud k takové úřední registraci dojde, má to za následek omezení aktivit sboru na nedělní bohoslužby. Dokonce i modlitební setkání během týdne nebo setkávání skupinek věřících po domácnostech je zakázáno. Pastoři vlastenecké církve jsou povinni umravňovat v tomto ohledu věřící. Jakmile se jednou připojí k TSVH ztratí duchovní svobodu, která se podřizuje jen vedení Duchu svatého. A tak většina domácích sborů raději trpí následky svého vzdoru, než by o tuto duchovní svobodu přišli.

Za třetí, pokud se domácí církve zaregistruje a připojí se k TSVH, nesmí již provozovat jakoukoli evangelizační činnost mimo vlastní budovu sboru nebo prostory oficiálně vyhrazené pro bohoslužebná setkávání. Ale domácí církve evangelizaci považují za svůj prvořadý úkol a v tomto směru vyučují své členy a školí pastory a evangelisty, které pak vysílají do sousedních provincií, aby tam kázali zvěst o Kristu. Pokud by se připojily k TSVH, měly by se vzdát evangelizace, hlavní součásti svého křesťanství? Otázka stojí jasně: evangelizovat, nebo nikoli? Zákony jejich země jednoznačně odporují církevní expanzi, kterou tato společenství zakoušejí. Členové čínských domácích církví jsou přesvědčeni, že musí naplnit přikázání o velkém poslání. Chtějí se raději dál oddávat evangelizační práci než poslouchat člověka (Skutky 5,29).

Nakonec, nejpádňjším důvodem, proč se domácí církve odmítají registrovat a připojit k TSVH je skutečnost, že věří v Ježíše Krista jako Pána církve. Kdo je hlavou církve, Kristus nebo stát? TSVH přijímá stát jako svrchovanou autoritu nad záležitostmi církve. Domácí církve se rozhodly poslouchat Krista; a pokud tato poslušnost znamená utrpení, jsou raději ochotni kráčet „cestou kříže“, než poslouchat ateistickou vrchnost, která je od služby Kristu všemožně odrazuje. Tito smělí věřící vědí, že musí být nepřetržitě připravěni na pronásledování nebo následují Ježíše a nikoli Mao Ce-tunga či současné čínské komunistické pohlaváry. Tito křesťané vědí, že „jim je z milosti dáno netoliko v Krista věřit, ale pro něho i trpět,“ a že se octlí v tomtéž duchovním konfliktu jako kdysi apoštol Pavel (Filipenským 1, 29;30).

Proč si naši čínští bratři a sestry volí agónii utrpení, bez vyhlídek na jakékoli zlepšení? Vědí totiž dobře, že na konci je pro ně připraven vítězný věnec – tentýž jaký dostane čínská křesťanka, která byla kvůli své víře uvězněna a podle zpráv každé ráno, když stála v řadě s ostatními a měla jako druzí vykřiknout: „Komunismus je dobrý!“, vykřikla místo toho: „Ježíš je lepší!“ Za trest pak musela dělat kliky. Miliony vítězných čínských křesťanů prohlašují: „Ježíš je lepší!“

– *Hlas mučedníků*, Kanada, červen 2003

Skupina křesťanských žen domácí církve při společné modlitbě. Tito věřící jsou jen malou částí mnohamiliónového duchovního společenství čínských křesťanů, kteří vítězně přemáhají nenávisť a pronásledování ortodoxní komunistické vlády a úřadů.

otcem devíti dětí. Koncem minulého roku se jedna z dcer provdala za jistého křesťana. Policie si tento mladý pár předvolala a sdělila jim, že jim povolí žít pohromadě jen pokud se zřeknou své křesťanské víry. Oba mladí lidé to odmítli a žijí od té doby odděleně.

V jiném vyprávění se Hlas mučedníků dověděl o kapitánu laoské armády, který v dubnu roku 1996 přijal Krista. Kapitán Khamtan pak nenavštěvoval shromáždění podzemní církve, ale chodil na bohoslužby oficiální, státem registrované církve. Po pouhých dvou návštěvách tohoto shromáždění byl zatčen a uvězněn ve vězení v provincii Hua Phan, šest set kilometrů od Vientiane.

Sengdala je devatenáctiletá dcera již výše zmíněného pastora Thong Chana. Obrátila se v roce 1998, jeden rok po otcově zatčení. V obavě před pronásledováním se raději přestěhovala do Vientiane, aby se tam pokusila získat vzdělání v oblasti počítačů a získala pak lepší zaměstnání. Také snila o tom, že se naučí anglicky a bude tak moci lépe sloužit Bohu. Její sny však závisely na získání peněz nutných pro absolvování výuky.

Třiačtyřicetiletá Sengdalina matka se jmenuje Sengchan a vlastní malé lahůdkářství na tržišti. Její příjem postačí sotva na potravu pro celou rodinu. Avšak komunistické úřady, poté co uvěznily jejího manžela, nechaly krámek zavřít.

Sengdala má tři bratry: Bouthavy (27 let), Sysoanthong (25 let) a Chanthasou (22 let).

Bouthavy studoval architekturu na univerzitě ve Vientiane a pak pracoval na Úřadu pro výstavbu a rozvoj Oudomxay. Když byl jeho otec zatčen, byl Bouthavy ihned propuštěn a musí dělat ty nejhorší práce, aby se nějak uživil. Jeho současný měsíční plat v přepočtu činí necelých 500 Kč. Úřady mu

sdělily: „Když se zřeknete víry, dostanete svou dřívější funkci.“ Ale Bouthavy rezolutně odmítl.

Podobně i jeho bratři Sysoanthong a Chanthasou musí těžce pracovat za ještě menší měsíční plat (asi 340 Kč). Nemají však šanci získat lepší zaměstnání, pokud zůstanou své víře v Krista věrni.

Tyto příběhy jsou pouze malým vzorkem bezpočtu dalších podobných údělů, které na 50 000 laoských křesťanů musí kvůli své víře snášet.

– *Hlas mučedníků*, Kanada, červenec 2003

Křesťanská dívka Sengdala, jejíž otec byl kvůli své víře uvězněn.

Nyní nám můžete také psát na naši e-mailovou adresu:

ppc-sf@gmail.cz

Další informace v angličtině lze najít na internetových adresách:

www.persecution.com

www.persecution.org

Starší čísla v elektronické podobě naleznete na internetové adrese:
mucednici.prayer.cz

Malawi

PROTIKŘEŠŤANSKÉ A PROTIZÁPADNÍ NÁSILÍ

Dav muslimů napadl 27. a 28. června několik kostelů a kanceláří charitativní organizace Save the Children. Jde o vůbec první novodobé náboženské nepokoje v této zemi.

V sobotu 29. června byly v důsledku pátečního násilí povolány armádní jednotky, které operovaly na celém území Malawi. V během nepokojů došlo k velkým materiálním škodám a tři lidé byli zraněni. Muslimové vyjadřovali protest proti tomu, že vláda tajně vydala do rukou USA pět osob podezřelých z členství v organizaci Al-kajda.

V uplynulých letech, kdy muslimská populace zaznamenala v zemi velký nárůst (nyní asi 13 %) a její hlas stále sílí, vzrůstalo v zemi náboženské napětí. Tento incident je však prvním případem, kdy toto napětí násilně vyvrcholilo v tak rozsáhlém měřítku. Tamní policejní náčelník Patrick Hora k tomu dodává: „Byli jsme zaskočeni a právě z tohoto důvodu se nám situace poněkud vymkla z rukou, ale nakonec jsme měli vše pod kontrolou.“ Ohnisko nepokojů vzniklo v centru města Mangochi, kde muslimové tvoří většinu. Dav asi dvou set muslimů začal dělat výtržnosti, rozbil okna a dveře u několika kostelů. Justin Opuku, ředitel malawské kanceláře organizace Save the Children (Zachraňte děti), uvedl, že jeho charitativní organizace se stala cílem útoku kvůli tomu, že má napojení na USA.

Bakili Muluzi, malawský prezident muslimského vyznání, uvedl, že není ochoten ve své zemi tolerovat jakékoli násilí. Avšak někteří muslimové zůstávají ve vzdoru a prohlašují, že je prezident zklamal.

Modlete se, aby křesťané v Malawi útoky neopláceli. Představitelé zdejší křesťanské komunity, která tvoří okolo 80 % obyvatelstva, se tomu snaží všemožně zabránit. Modlete se, aby v této zemi mohli společně žít křesťané a muslimové v pokojném soužití.

– *Barnabas Fund*, Velké Británie, 30. června 2003

Vnímejme i to, co v Novém Zákoně chybí

Je důležité v Písmu sledovat nejen to, co je psáno, ale i to, co v něm chybí.

Jedním z nejdůležitějších rysů Nového Zákona je to, že Ježíš nikdy nikoho nežádal, aby mu vyprávěl nějaké podrobnosti o tom, jak zhřešil. Věděl, že člověk je hříšný, a proto ho details o lidských prohřešcích, ať malých nebo velikých, zkrátka nezajímaly. Místo aby se probíral lidskou špínou, chodil od jednoho k druhému a říkal: „Buď dobré mysli, synu; buď dobré mysli, dcero. Tvé hříchy jsou ti odpuštěny.“

Dalším důležitým rysem je, že nikde nečteme, že by Ježíši někdo řekl: „Prosím, odpusť mi,“ nebo „Promiň mi.“ Poslední večer se všichni apoštolé rozu-tekli a zapřeli ho. Později, když byl Pán vzkříšen a ukázal se jim, nepřišlo jim, že by ho měli kvůli tomu žádat o odpuštění. A také o tom nikde nečteme.

Kdokoli totiž pohlédne na Ježíšovu tvář, uvidí v ní tolik lásky a dobroty, že pocítí: „Ježíšovo odpuštění je samozřejmé. Jeho ochota odpouštět je mnohem větší než má připravenost žádat ho o odpuštění. Ježíš mi přeje spásu víc, než ji já přeji sám sobě. Jeho touha, abych měl účast na nebeském společenství je větší než moje vlastní touha být v nebi. Nemusíme k Ježíši přicházet se spoustou omluvných slov, ale především s hlubokou důvěrou v jeho dobrotu.“

A je ještě další věc, kterou v Novém Zákoně nenalezneme: Ježíš nikdy neodmítl něčí pozvání. Odmítnout pozvání je jeho přirozeností naprosto cizí. Může- te ho proto pozvat do svého domu i svého srdce. Ježíš přijal pozvání i od svých nepřátel. A tak jistě přijme i tvoje pozvání.

Buďme tedy pozorní i na to, co v Bibli chybí.

– Z knihy Richarda Wurmbraunda *100 Prison Meditations*.

Compass Direct CZ

- **zprávy o pronásledování křesťanů ve světě**
- **aktualizace několikrát týdně**
- **přehledné třídění podle zemí a data**
- **možnost zasílání e-mailem**

www.prayer.cz • info@prayer.cz

H L A S MUČEDNÍKŮ

vychází pětkrát do roka.
V prosinci vychází dvojčíslo.

Bulletin vydává občanské sdružení
Pomoc pronásledované církvi.

K hlavním cílům tohoto sdružení patří:
a) poskytovat hmotnou a duchovní pomoc pronásledovaným a potřebným křesťanům

b) informovat veřejnost o pronásledování křesťanů

c) podporovat vydávání literatury, která vypovídá o křesťanských mučednících

Občanské sdružení úzce spolupracuje s celosvětovou misijní organizací *International Christian Association*.

PĚT HLAVNÍCH ZÁSAD

této misie je založeno
na Epistoletě Židům 13,3

1. Poskytovat (v příslušném jazyce) Bible, křesťanskou literaturu a vysílat křesťanské rozhlasové programy do zemí a oblastí, kde jsou křesťané pronásledováni.

2. Poskytovat v těchto oblastech pomoc rodinám křesťanských mučedníků.

3. Organizovat podpůrné projekty na pomoc věřícím, aby v zemích, kde byli pronásledováni komunistickým režimem mohli obnovit svá vyznání i civilní životy.

4. Získat pro Krista ty, kteří vzdorují evangeliu.

5. Informovat svět o krutostech páchaných na křesťanech.

Tento bulletin lze bezplatně objednat na adrese:

Hlas mučedníků

pošt. př. 21

377 01 Jindřichův Hradec

Dobrovolné příspěvky je možno zasílat na účet:

Pomoc pronásledované církvi

ČSOB Jindřichův Hradec

č. ú.: 131257607/0300

konstatní symbol: 379

■ Uzbekistán

BAPTISTIČTÍ KŘESŤANÉ BYLI
PŘINUCENI ZAPLATIT SI VLASTNÍ
VĚZNĚNÍ

Pět mužů baptistického vyznání odsouzených 16. srpna k deseti dnům vězení za účast na domácí bohoslužbě bylo přinuceno zaplatit za vlastní věznění. Těchto pět křesťanů – E. Kim, S. Stanislavsky, A. Tyan, N. Zuldikarov, a O. Solijonov – bylo odsouzeno podle článku 240 trestního zákoníku, který postihuje „porušení zákona o náboženských organizacích“, jak se uvádí ve zprávě ze 17. srpna, kterou agentura *Forum 18* získala od místních baptistů. Příslušný soudce vehementně brání své rozhodnutí tyto křesťany uvěznit a agentuře *Forum 18* sdělil, že tím dal výstrahu všem dalším „ilegálním“ náboženským aktivitám, které v této oblasti údajně vzrůstají.

Těchto pět mužů ještě s třemi ženami bylo zatčeno 15. srpna během domácích bohoslužeb ve vesnici Chalkabad v kraji Pap, okres Namangan, který tvoří uzbecká část údolí Fergana. Přelíčení z 16. srpna, kterému předsedal hlavní krajský soudce Bahtierjon Batyrov, se konalo v uzbeckém jazyce, ačkoli tuto řeč ovládá pouze Solijonov. Všech pět věřících bylo odsouzeno k desetidennímu vězení a za každý den tam strávený museli zaplatit 816 sum (tj. asi 240 Kč). Věřící ženy – I. Boiková, N. Stanislavskovová a majitelka bytu A. Osnovinová musely na základě článku 240 zaplatit každá pokutu v přepočtu asi 210 Kč.

Chalkabadská kongregace patří k tzv. neregistrovaným baptistům, kteří se za dob SSSR v roce 1961 odtrhli od oficiálního Baptistického svazu, když se rozhodli odmítnout státní dozor. Od té doby důsledně odmítají státní registraci v přesvědčení, že vede k vměšování státu do záležitostí církve. Podle jednoho jejich pastora žijícího v Moskvě působí dnes na území někdejšího Sovětského svazu 3 705 sborů této kongregace.

Soudce Batyrov trvá na tom, že rozsudek vězení a pokuty byl správný. „Jednal jsem přísně podle zákona,“ řekl 21. srpna agentuře *Forum 18*. „Uzbecký Zákon o náboženství zakazuje v Uzbekistánu jakékoli aktivity neregistrovaných náboženských organizací.“

Když se agentura *Forum 18* zmínila, že v současnosti uzbecké soudy většinou odbyvají tyto přestupky pokutami a nikoli vězením, Batyrov odpověděl: „Je pravda, že naše soudy jsou v těchto případech obvykle shovívavější, ale v našem kraji počet těchto případů narůstá a z tohoto důvodu jsem se rozhodl pro tvrdší postih.“

– *Forum 18*, Norsko, 25. srpna 2003